

Vita Jamborová

NEVERA
ako dôvod

MARENČIN PT

*Tak veľmi chceme byť šťastní, že niekedy
kradneme šťastie niekomu inému...*

**VITA
JAMBOROVÁ**

**nevera
ako
dôvod**

MARENČIN PT

© Vita Jamborová, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
835. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0624-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0625-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0626-2 (ePub)

1.

V parku pri kostole našli telo mladej ženy. Dlhé gaštanové vlasy jej zakrývali tvár a pravá ruka z nejakého záhadného dôvodu pevne zvierala kabelku. Tmavozelené letné šaty na ramienka boli vyhrnuté nad kolená a odhaľovali tak fialovou fixkou napísané:

Druhá.

– Príčina smrti? – spýtal sa vyšetrovateľ, keď doktor, ktorého povolali od nedeľňajšieho obeda, dokončil predbežnú obhliadku.

– Zomrela na infarkt, – odvetil lekár a sťažka sa postavil. – Teraz ti viac nepoviem, počkaj si na výsledky pitvy.

– Infarkt?! Veď má sotva tridsať, a ten nápis...

– Čo chceš počuť?

Zohol sa, odhrnul jej vlasy z tváre a znova sa postavil.

– Ani ja tomu nerozumiem. Jediné, čo momentálne môžem s istotou povedať, je, že zomrela včera večer. Okolo jedenástej.

– Na infarkt, – s úškrnom dodal vyšetrovateľ.

– Vyzerá to tak, – odvetil doktor hľadiac pritom na ženu, ležiacu pred nimi na tráve.

Oči mala doširoka otvorené, akoby ju v poslednom okamihu života niečo veľmi prekvapilo.

– Ale čo ten nápis?

* * *

Kristína si šúchala ubolené oči, ale pocit uspokojenia z dokončenej práce bol väčší než únava. Po mesiaci a pol, ktorý strávila nad prekladom ruského bestselleru, si konečne mohla vydýchnuť. Bola to dobrá kniha, ktorá sa zaslúžene dostala do kníhkupectiev už asi šiestich krajín sveta: kriminálny thriller, ktorý obsahoval všetko, čo bolo treba, aby sa knižka dobre čítala aj predávala. Sľúbila si, že preklad ešte raz prebehne, kým ho odošle do prekladateľskej

agentúry, pre ktorú pracovala. To však urobí až ráno, po tom, čo si dopraje stredne veľkú šálku kávy a jednu horkú Rumbu. V poslednom čase frčala len na horkej Rumbe a smažených sendvičoch.

Takáto bola vždy, ak mala niečo rozrobené a nechcela strácať čas. Naposledy – pri preklade textu s názvom „Podval z predpätého betónu a jeho použitie“ – bola závislá od horkých Miñoniek. Vtedy si povedala, že po „predpäťom betóne“ zvládne preložiť naozaj všetko, pretože o tom betóne sa jej už aj snívalo.

Na knihu mala určené dva mesiace, ale zvládla to v predstihu, a teraz sa najviac zo všetkého tešila na odmenu. Bolo nesmierne príjemné uvažovať nad tým, čo si bude môcť kúpiť. A ak sa Renáta poponáhľa a pošle jej peniažky na účet ešte do konca tohto týždňa, bude jej fakt vďačná.

Renáta, šéfka prekladateľskej agentúry, pre ktorú Kristína pracovala ako externá prekladateľka, bola fajn. Časom si sadli a ich spolupráca prebiehala celkom v pohode.

Boli tri hodiny ráno. Za oknami plynula tichá a pokojná noc, voňajúca letom a lipovými kvetmi. Kristína si skontrolovala e-mailovú schránku a už ju chcela zatvoriť, keď na bočnej lište zbadala súhrn dnešných správ. Upútal ju názov: **Sériový vrah?**

Keď článok otvorila a prečítala, najprv cítila, ako ju obľiala horúčava, následne ju zamrazilo a napokon ju zachvátila panika. Ruky sa jej triasli, keď automaticky zatvárala schránku. Zadala adresu portálu, na ktorú sa neprihlásila už viac než mesiac.

Vybrala si miestnosť s názvom **Život v trojuholníku** a skontrolovala zoznam jej návštevníkov. Prečítala si ich mená: okrem troch ďalších aj ivus34 a marcela777. V civile Ivana Miháliková a Marcela Malá. Tie isté mená, ktoré si prečítala v článku. Niekoľko viet, ktoré si zapamätá na celý život, teraz zmenili ten jej.

*Vraždy majú jeden spoločný znak: na tele žien vrah zanechal svoj odkaz. U prvej z obetí, Ivany Mihálikovej, to bolo **Prvá**. U ďalšej obeť, Marcely Malej, bol na tele nápis **Druhá**. Vyšetrovatelia sa domnievajú, že medzi vraždami a zavraždenými ženami je isté spojenie, ktoré sa momentálne preveruje...*

Na záchod dobehla len tak-tak. Zvracala tak dlho, až ju z toho bolelo celé telo, a keď konečne prestala, ostala sedieť opretá o stenu pri umývadle. V duchu sa modlila za to, aby toto všetko bol len zlý sen a aby sa z neho okamžite prebudila. Aby mohla zavolať Macke a Ivke, aby zistila, že sú v pohode a hlavne nažive.

S námahou sa postavila na nohy a išla si opláchnuť ústa a tvár. Pozrela sa na svoj zrkadlový odraz, poutierala sa, a keď sa do zrkadla pozrela znova, náhle sa strhla. Ako keby za svojím chrbtom pocítila prítomnosť niekoho iného. Rýchlo sa otočila. Pravdaže, nik okrem nej tam nebol. Pozerala sa na svoju unavenú tvár a cítila výčitky, pretože ony boli mŕtve a ona žila. Úlava? Strach?

Jediné, čím si teraz bola istá, bol pocit, že ak hneď nepôjde do postele, zostane v kúpeľni a zaspí na koberci, pretože slabosť, ktorá ju celú opantala, bola silnejšia než strach. Potrebovala spať minimálne pol roka – ako medveď v zime. A keď sa vyspí, táto nočná mora sa navždy skončí. Vyšla po schodoch do podkrovia a pozrela sa na veľkú manželskú posteľ, v ktorej sladko spala jej päťročná dcérka. Spokojne si odfukovala obložená vankúšmi, aby nespadla.

Kristína rozložila svoj paplón a tichučko si lahla vedľa nej. Rukou zhrnula dcérkine vlasy zo svojho vankúša a pohladkala malú po tváričke. Potom sa k nej otočila chrbtom. Nechcela, aby sa svojimi temnými myšlienkami čo i len dotýkala tohto pokojne spiaceho dieťaťa.

Myslela si, že sa jej nepodarí zaspáť, ale už o malú chvíľku o sebe nevedela.

* * *

Soňa Wagnerová, ktorá práve dovŕšila sladkých tridsaťpäť, odchádzala z reštaurácie ako posledná. Oslava sa podarila, hostia boli spokojní a patrične naladení, jedlo malo všetkých päť hviezdíček a život jej v tej chvíli pripadal neuveriteľne krásny. Keď vyrovnávala účet, myslela na to, že vonku na ňu čaká Marek a dnešná noc bude patriť len im dvom. Nijaká žena, nijaké deti, len on a ona. A možno...

Netušila, že dnes unikla len o vlások a len preto, že Marek nako-

niec prišiel. Za tú náhodu vďačila neznesiteľnej migréne jeho ženy a Marekovej výhovorky na pracovné stretnutie, ktorá ešte stále zaberala. Aké úbohé!

Predstavovala si tú hlúpu hus s mokrým uterákom na čele, ako pozerá telku a pokojne čaká, kým sa jej manžel ráci vrátiť. Soňa neverila, že by bola až taká naivná, ale on tvrdil, že áno. Dve deti, domácnosť, ktorú zvládala na jednotku, a nekonečné seriály a tele-novely jej nahrádzali skutočný život. Keby z toho sna niekedy precitla, bolo by to pre ňu nesmierne kruté, hovoril Marek. Vyhováral sa na to už niekoľko rokov, presnejšie tri.

Soňa ho ľúbila „ako koňa“ – často a rada používala práve toto prirovnanie. Pracovali pre rovnakú firmu a, ako inak, on bol jej nadriadený.

Pozrela sa von, kde na ňu čakal a nepochybne sa tešil na ich dnešnú spoločnú noc, a spokojne sa usmiala.

* * *

Nela Karabová sedela vo svojom obľúbenom kresle vo svojom krásnom veľkom byte. Sedela v úplnej tme, ale aj tak vedela, kde sa čo nachádza. Každú drobnosť tu naaranžovala vlastnými rukami a s pomocou svojej fantázie. Na každú drobnosť si zarobila vlastnými silami, preto bola na seba právom hrdá. Za šesť rokov tvrdej driny dokázala so svojím životom urobiť hotové zázraky. Už to nebola tá hlúpa Nelka, ktorá sa sem pres siedmimi rokmi presťahovala zo zapadnutej dedinky na strednom Slovensku.

Milovala drahé veci a pracovné obedy v hoteli *Paríž*. Naučila sa obliekať v biznis štýle a

minulé volebné obdobie dokonca strávila ako členka mestského zastupiteľstva. Mala psa, dve mačky a manžela. Túžila po dieťati, ale to bolo jediné, čo nemohla ovplyvniť.

Často premýšľala o tom, prečo sa rozhodla zaobstarať si milenca. Bol to ďalší pokus o dieťa alebo potreba fyzickej lásky, ktorú jej manžel nenapĺňal? Ťažko povedať – najskôr oboje. Vedela, že teraz jej to prerástlo cez hlavu, ale nemohla tomu zabrániť. Mohla sa

tváriť, že všetko má pod kontrolou, ale nemala. Netušila, čo bude robiť, čo vlastne chce.

Počúvala, ako jej drahý manžel chrápe v ich spoločnej prepychovej spálni a nechtiac sa rozplakala. Prečo to nemôže byť také ako pred rokmi, keď sa stretli a zaľúbili sa do seba? V duchu si premietala ich spoločné začiatky a snažila sa dopátrať pravdy. Prečo je k nej taký vlažný? On, ktorý bol kedysi schopný prejsť päť kilometrov peši aj v daždi len preto, aby ju videl, aby ju mohol pobožkať.

Najprv obviňovala samu seba. Možno sa zmenila, stratila niečo z kúzla, ktoré ho k nej priťahovalo. Nechápala... Ešte pred rokom sa snažila bojovať: zvodná bielizeň, šampanské a ďalšie hlúposti, ktoré sa vôbec neosvedčili. Potom prišli slzy, zúfalé prosby a vyhrážky. Ani to nezabralo. No a potom do jej života vstúpil Šimon a zachránil ju.

Kristína, Soňa a Nela... Jedna z nich mu dnes unikla, ale nemusi sa ponáhľať, všetko má svoj čas. Chcel, aby to bolo dokonalé – Ivana, Marcela, Soňa, Kristína a Nela... Popravde, išlo mu len o jednu z nich, ale prečo by nemohol potrestať aj ostatné? Beztak si to za slúžia, všetky do jednej...

2.

Pred polrokom

– To zas letíš na ten váš čarodejnicky zraz? – spýtal sa Pavol Karaba svojej manželky. Pozoroval ju, ako si kontroluje kabelku a potom aj hotovosť v peňaženke. Usmiala sa na neho svojím typickým úsmevom, ktorý na nej tak neznášal. Ako keby mu zdvorilo naznačila, že do toho, kam ide, mu nič nie je.

Nič však nepovedala, išla si po kožuch a kabelku si zobrala so sebou. Počul, ako otvára šatník a bol si istý, že si vyberie ten nový činčilový, ktorý dostala od neho na Vianoce. Keď vtedy rozbalila darček, s logom luxusného obchodu s kožušinami, zhíkla. Pobožkala ho na tvár a poďakovala sa. Nič viac! Nijaké iskierky v očiach, nijaké slzy šťastia. O takom kožuchu snívala už dlho a teraz jej ho daroval. Zdalo sa mu, že bol blízko, veľmi blízko. Ešte krok a jeho Nelka sa mu vráti. Všetko bude ako predtým. Ale ona sa len usmiala – dokonale priateľská, ale už tak veľmi vzdialená.

Nela niekedy mávala pocit, že stačí, aby ju opäť chytil za ruku a znova sa začne smiať nad jeho starými vtípmi, hladíť ho po začínajúcej plešine a vidieť v ňom svoju spriaznenú dušu. V začiatkoch, keď sa ich spoločné problémy ešte len črtali, verila, že stačí len málo a bude všetko ako predtým. Často sa pristihla, ako o tom okamihu sníva a zaboľelo to tak, že sa rozplakala. Neskôr pochopila, že sú to naozaj len sny, jej spôsob ako čeliť realite. Tá prišla postupne... Život bez dotykov, bez dôverností, nehy a milých maličkostí, ktorými ju Pavol zvykol obdarúvať.

– Maj sa, Pali, – zakričala na neho z predsiene.

Neodpovedal. Bol nahnevaný, že odchádza tak neskoro večer, ale jej na tom už vôbec nezáležalo. Pohladkala psa, trojročnú čivavu Wendynku, ktorá sa prišla rozlúčiť, zabuchla za sebou dvere a rozbehla sa dolu schodmi.

Premýšľala nad tým, ako dlho potrvá jej vzťah so Šimonom

a kedy na to príde jej manžel. Predstavovala si, ako mu potom vmetie do tváre obvinenie, že si za všetko môže sám. V myšlienkach si vychutnávala výraz jeho tváre, keď mu pripomenie všetky osamelé noci po jeho boku, poníženie a žobranie o pozornosť, lásku, dotyky. Mala pred očami jeho chrbát, keď sa od nej na ich spoločnej posteli odvracal s poznámkou, že je hysterka a mala by sa upokojiť.

Vždy trpezlivo prečkal jej záchvaty sebaľútosti, ako ich nazýval, a potom sa tešil, že má zas na chvíľu pokoj. Na jej otázky, prečo o ňu ako o ženu nestojí, mal vždy rovnakú odpoveď: Myslíš, že by som bol s tebou, keby som ťa nemal rád? Logika nepustí. Cítala sa hlúpo a nenávidela sa za to, že neustále naráža na múr ľahostajnosti, ktorým sa od nej tak úspešne oddelil.

* * *

Marcela Malá bola tridsaťdvaročná ezoterička a spoločne so svojou sestrou vlastnila obchod s darčkovými predmetmi. Okrem nich tam mali rôzne veci nesporne magického charakteru: tarotové a vykladacie karty, rôzne knižky, ktorých obsah bol zaujímavý len pre ľudí podobného zamerania, krištáľové gule a ďalšie neuveriteľné veci. Vnútri tichučko hrala hudba a aróma vonných tyčieniek navodzovala veľmi príjemnú atmosféru pokoja.

Marcelina sestra Vika mala dvadsať, ale mentálne sa nachádzala na oveľa vyššej úrovni než viacerí z jej rovesníkov. Milovala ich obchodík a snívala o tom, ako sa im bude dariť, keď si raz prenajmú priestory na jednej z najrušnejších ulíc mesta. V duchu videla police plné kníh, predstavovala si, ako spolu s Macou zriadia kútik s čajmi a rôznymi bylinkami, a niekde vzadu aj malú miestnosť, kde ona sama bude klientom veštiť z kariet. Vika sa naučila veštiť v dvanástich, keď sa jej náhodou dostala do ruky takto zameraná knižka. Neskôr prišla na rôzne spôsoby výkladu, ale najviac jej prirástli k srdcu karty od Ivy Huttnerovej. Nevedela si to vysvetliť, ale s nimi sa jej vykladalo najlepšie a najpresnejšie. Možno za to mohli obrázky, ktoré vyzerali ako momentky vystrihnuté z nejakého sna.

Marcela sedela pred počítačom, pozerala sa na monitor a občas

klikla myškou. Na prostredný prst si namotávala pramienok gaštanových vlasov, na perách jej pohrával nežný úsmev.

Láska, bože, láska... Za posledných niekoľko mesiacov sa nedokázala sústrediť na prácu viac než desať minút. Potom sa jej pohľad stával neprítomným a jej myšlienky sa točili len a len okolo Diany.

Diana... Aj meno mala ako bohyňa, nehovoriac o tom, že ako bohyňa vyzerala. Dlhé plavé vlasy, rovné a hebké na dotyk, sivé oči, plné červené ústa. Jej vlasy voňali ako levanduľa, ktorú Marcela milovala, a keď sa usmievala, na pravom líci sa jej robila jamka.

Zoznámili sa celkom neromanticky – u zubára. Diana čakala, kým jej zaberie injekcia, a Marcela sa „tešila“ na cementovanie zubných kanálikov. Slovo dalo slovo a pokiaľ Diana mohla ako-tak artikulovať, rozprávali sa o zuboch a o tom, ako je možné, že vás objedajú, no potom aj tak musíte čakať...

Druhýkrát sa stretli na pošte. Marcela prišla prevziať zásielku s novými knižkami pre ich obchod. Keď podávala cez okienko žltý lístok, zbadala známu tvár a milo sa na ňu usmiala.

Tretíkrát to bola tiež náhoda, ktorá priviedla Dianu do ich obchodu – hľadala tam knihu o feng shui ako narodeninový darček pre svoju kamarátku. Marcela ju pozvala na kávu, čím prekvapila samu seba rovnako ako aj Viku.

Rozprávali sa o všetkom a o ničom, rozoberali rôzne témy, aby napokon aj tak skončili niekde úplne inde. Občas sa na seba spýtavo pozreli a ani jedna nemala odvahu položiť tú správnu otázku. Keď Diana prijala Marcelino pozvanie zastaviť sa na výborný zelený čaj u nich v obchode, cítila Marcela taký prívál adrenalínu a také krásne šteklenie v bruchu ako už dlho nie. Žeby sa predsa len nemýlila?

Vika už dávno odišla domov a keď Marcela vyvesila na dvere cedulku „zatvorené“, pocit bláznivého chvenia v nej narastal.

– Idem postaviť na čaj, – povedala Diane.

– Neprosím si čaj, – odvetila a pristúpila k nej tak blízko, že sa jej takmer dotýkala. – Možno potom, neskôr...

Pobozkala ju. Dotkla sa svojimi perami Marceliných a rukou nežne pohladila jej líce.